

MARY HIGGINS CLARK

Mai més
sola

Un glamurós creuer de luxe
es torna mortal

edicions
62

MARY HIGGINS CLARK

Mai més sola

Traducció de Núria Parés Sellarès

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *All By Myself, Alone*
Copyright © 2017 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Tots els drets reservats. Publicat per acord
amb l'editor original Simon & Schuster, Inc.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: gener del 2018

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2018

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: gama, sl
Imprès a Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 26.005-2017
ISBN: 978-84-297-7641-6

El magnífic creuer *Queen Charlotte* estava a punt de salpar en el seu viatge inaugural des de l'amarrador del riu Hudson. Anunciat com el paradigma del luxe, l'havien comparat amb el primer *Queen Mary* i fins i tot amb el *Titanic*, que havien sigut el sùmmum del luxe cent anys abans.

De mica en mica els passatgers anaven pujant a bord, es registraven en entrar i els convidaven a passar al gran saló, on els rebien uns cambrers amb guants blancs que els oferien xampany. Quan l'últim passatger va haver pujat, el capità Fairfax va fer el discurs de benvinguda.

—Us prometem el viatge més elegant que heu fet o que fareu mai —va dir, amb el seu accent anglès que afegia encara més distinció a les paraules—. Trobareu totes les suites moblades amb l'esplèndida tradició dels creuers oceànics més magnífics d'antany. El *Queen Charlotte* va ser construït per poder allotjar exactament cent convidats. Els vuitanta-cinc membres de la nostra tripulació es comprometen a servir-vos de la millor manera possible. Els espectacles que us oferirem seran dignes de Broadway, el Carnegie Hall i la Metropol-

tan Opera. També disposareu d'una àmplia gamma de conferències per escollir. El nostre programa inclou autors famosos, antics diplomàtics i experts en Shakespeare i en gemmologia. Els millors cuiners d'arreu del món faran exquisides presentacions culinàries amb productes locals. I com que sabem que navegar fa venir set, hem solucionat aquest escull amb una sèrie de tasts de vins organitzats per reconeguts experts en el tema. D'acord amb l'esperit d'aquest creuer, s'ha programat una conferència sobre el llibre d'Emily Post, la llegendària experta en convencions socials d'un segle enrere, per explicar les exquisides maneres del passat. Aquestes són només algunes de les nombroses activitats entre les quals podreu escollir.

»Per acabar, tots els menús han estat seleccionats a partir de receptes dels millors cuiners del món. I repeiteixo, benvinguts a la vostra nova llar per als propers sis dies.

»I ara, m'agradaria presentar-vos en Gregory Morrison, el propietari del *Queen Charlotte*. Va ser ell qui va voler que aquest vaixell fos perfecte en tots els detalls, i ara ja podeu gaudir del creuer més luxós de la vostra vida.

En Gregory Morrison, un home corpulent i caravermell de cabells grisos, va fer un pas endavant.

—Us vull donar la benvinguda a bord. Avui es fa realitat el somni d'un jove, un somni que va començar a prendre forma fa més de cinquanta anys. Jo acompanyava el meu pare, capità d'un remolcador, quan guiava els creuers més espectaculars de l'època en què en-

traven i sortien del port de Nova York. Però de fet, mentre el meu pare mirava cap endavant, cap al lloc on ens dirigíem, jo mirava enrere i contemplava embadalit els meravellosos creuers que s'obrien camí amb elegància a través de les aigües grises del riu Hudson. Aleshores ja tenia clar que algun dia volia construir un vaixell encara més impressionant que els que vaig admirar durant tots aquells anys. El *Queen Charlotte*, amb tota la seva majestuositat, és la realització del somni que em vaig atrevir a tenir. Tant si us esteu amb nosaltres durant cinc dies fins que arribem a Southampton, com si us hi esteu noranta dies viatjant per tot el món, espero que el dia d'avui marqui l'inici d'una experiència que no oblidareu mai. —Va alçar la copa i va afegir:— Lleveu l'àncora!

Hi va haver uns quants aplaudiments superficials, i llavors la gent es va girar cap als passatgers del costat i tothom va començar a conversar. L'Alvirah i en Willy Meehan, que celebraven el quaranta-cinquè aniversari de noces, es delectaven de la seva gran fortuna. Abans que els toqués la loteria, ella netejava cases i ell reparava lavabos embussats i canonades trencades.

En Ted Cavanaugh, de trenta-quatre anys, va acceptar una copa de xampany i va mirar al seu voltant. Va reconèixer algunes de les persones que hi havia a bord, un directiu de General Electric i un de Goldman Sachs, unes quantes parelles famoses de Hollywood.

Una veu al seu costat li va preguntar:

—Per casualitat no ets pas parent de l'ambaixador Mark Cavanaugh? T'hi assembles moltíssim.

—Sí, de fet sí —va respondre en Ted, somrient—. Sóc el seu fill.

—Sabia que no m'equivocava. Deixa'm presentar-me. Sóc en Charles Chillingsworth.

En Ted va reconèixer el nom de l'ambaixador de França jubilat.

—Quan érem joves, el teu pare i jo érem agregats diplomàtics —va dir en Chillingsworth—. Totes les noies de l'ambaixada estaven enamorades d'ell. Jo li solia dir que ningú no es mereixia ser tan ben plantat. Va servir com a ambaixador a Egipte per a dos presidents diferents, si no ho recordo malament, i després al Tribunal de St. James.

—Sí, exacte —va confirmar en Ted—. El meu pare estava fascinat per Egipte. I jo comparteixo la seva passió. M'hi vaig passar molts anys, allà, de petit. Després ens vam traslladar a Londres, quan el van fer ambaixador a la Gran Bretanya.

—Has seguit els seus passos?

—No, jo sóc advocat, però bona part de la meva activitat la dedico a recuperar antiguitats i objectes que han estat robats als seus països d'origen. —No va dir, però, que el motiu específic que l'havia dut a fer aquell viatge era conèixer lady Emily Haywood i persuadir-la perquè tornés el seu famós collaret de maragdes de Cleòpatra al seu legítim propietari, el poble d'Egipte.

El professor Henry Longworth va sentir la conversa i s'hi va apropar per sentir-ho millor, amb els ulls guspirejant d'interès. L'havien convidat a fer el viatge com a conferenciant. Era un reconegut expert en Shake-

speare, i les seves presentacions, que sempre incloïen interpretacions de diversos passatges, mai no deixaven de delectar el públic. D'estatura mitjana i seixanta i pocs anys, de cabells esclarissats, era un orador molt buscat en creuers i a les universitats.

En Devon Michaelson es mantenia a una certa distància dels altres convidats. No tenia cap necessitat ni ganes d'afegir-se a les inevitables converses banals que es produeixen entre desconeguts que es troben per primera vegada. Igual que el professor Longworth, era un home de seixanta i pocs anys, sense cap alçada excepcional ni cap tret facial destacable.

També estava sola la Celia Kilbride, de vint-i-vuit anys. Alta, amb els cabells negres i els ulls de color safir, no s'adonava, i tampoc li hauria importat, de les mirades d'admiració que li llançaven els altres passatgers.

La primera parada en el viatge al voltant del món seria Southampton, Anglaterra. Ella desembarcaria allà. Igual que el professor Longworth, estava convidada al vaixell com a conferenciant. Era gemmòloga, i parlaria de la història de joies famoses de diferents èpoques.

La passatgera més entusiasta de la sala era una divorciada de cinquanta-sis anys, Anna DeMille, de Kansas, que havia sigut la guanyadora del magnífic premi d'aquell viatge en una rifa organitzada per l'església. Els cabells tenyits de negre i les celles de conjunt li destacaven molt en aquella cara fineta i el cos prim. El seu desig era tenir l'oportunitat de conèixer l'home

perfecte. Per què no?, es deia a si mateixa. Vaig guanyar la rifa. Potser finalment aquest serà el meu any.

Lady Emily Haywood, de vuitanta-sis anys, famosa per la seva riquesa i filantropia, estava acompanyada de les persones que ella mateixa havia convidat: la Brenda Martin, la seva assistent i acompanyant durant els últims vint anys, en Roger Pearson, que era alhora el seu gestor d'inversions i el marmessor de les seves propietats, i la dona d'en Roger, la Yvonne.

A l'entrevista que li van fer per parlar del creuer, lady Emily va afirmar que tenia la intenció d'emportar-se el seu llegendari collaret de maragdes de Cleòpatra i posar-se'l en públic per primera vegada.

Quan els passatgers es van començar a dispersar, tot desitjant-se mútuament un *bon voyage*, no sabien que almenys un d'ells no arribaria viu a Southampton.

En comptes d'anar cap a la cabina, la Celia Kilbride es va quedar a la barana del vaixell i va contemplar l'estàtua de la Llibertat mentre s'allunyaven. La seva estada al vaixell seria de menys d'una setmana, però era suficient per fugir de la gran cobertura mediàtica de la detenció de l'Steven la nit del seu últim sopar de solters, vint-i-quatre hores abans del casament. De debò que només havien passat quatre setmanes des de llavors?

Estaven brindant quan els agents de l'FBI van entrar al menjador reservat del Club 21. El fotògraf que havia estat disparant n'havia fet una d'ells dos junts, i una altra de l'anell de prometatge de cinc quirats de la Celia.

Guapo, enginyós i encantador, l'Steven Thorne havia enganyat els seus amics perquè invertissin en un fons de cobertura que havia creat exclusivament per beneficiar-se'n i mantenir així el seu luxós estil de vida. Encara sort que el van detenir abans de casar-nos, va pensar la Celia, mentre el vaixell s'endinsava cap a l'Atlàntic. Si més no això m'ho he estalviat.

Pràcticament tot a la vida és pur atzar, va pensar. Poc després de la mort del seu pare, dos anys enrere, va

anar a Londres per assistir a un seminari de gemmologia. L'empresa Carruthers Jewelers li va oferir un bitllet d'avió en classe *business*, era la primera vegada que agafava un avió en comptes d'anar amb autobús.

En el vol de tornada cap a Nova York, mentre bevia glopets de la copa de vi de cortesia, un home impecablement vestit va col·locar el maletí al compartiment de sobre i va seure al seu costat. «Sóc l'Steven Thorne», va dir, amb un somriure amable mentre li allargava la mà. Li va explicar que tornava d'una conferència sobre economia. Quan van aterrar, ella ja havia accedit a quedar amb ell per sopar.

La Celia va sacsejar el cap. Com era possible que ella, una gemmòloga capaç de trobar un defecte en qualsevol pedra preciosa, hagués jutjat tan malament una persona? Va inspirar fondo i la meravellosa olor de mar li va penetrar als pulmons. Vull deixar de pensar en l'Steven, es va prometre a si mateixa. Però era difícil oblidar la quantitat d'amics seus que havien invertit uns diners que no es podien permetre perdre, només perquè ella els havia presentat l'Steven. L'FBI l'havia interrogat a fons. Es preguntava si creien que ella també estava implicada en l'estafa, malgrat haver invertit els seus propis diners en l'operació.

Havia esperat no trobar cap conegut entre els passatgers, però feia dies que s'havia fet públic que lady Emily Haywood seria al vaixell. Sovint portava peces de la seva àmplia col·lecció de joies a Carruthers, a la Cinquena Avinguda, per netejar-les o reparar-les, i sempre insistia que la Celia les comprovés per si hi ha-

via alguna ratllada o algun escantell. La seva assistent, la Brenda Martin, sempre l'acompanyava a tot arreu. I en Willy Meehan, l'home que va anar a la joieria a comprar un regal per a la seva dona, l'Alvirah, per celebrar el quaranta-cinquè aniversari de casament, li va explicar que havien guanyat quaranta milions de dòlars a la loteria. Li va caure bé de seguida.

Però, amb tants passatgers a bord, seria fàcil tenir temps per estar sola, a part de les dues conferències i la sessió de preguntes i respostes que faria. Ja l'havien convidat altres vegades com a conferenciant als vaixells de Castle Lines. Cada vegada, l'organitzador d'actes a bord li havia dit que els passatgers l'havien escollit a ella com la conferenciant més interessant. De fet, li havia trucat tot just la setmana abans per convidar-la a substituir un conferenciant que s'havia posat malalt a l'últim moment.

Per a ella va ser un gran alleujament poder-se allunyar de la compassió d'alguns amics i del ressentiment d'altres que havien perdut diners. Estic tan contenta de ser aquí, va pensar, i es va girar per dirigir-se cap a la cabina.

Igual que cada centímetre quadrat del *Queen Charlotte*, la suite exquisidament moblada s'havia dissenyat fins a l'últim detall amb una atenció meticulosa. Hi havia sala d'estar, dormitori i lavabo. Els armaris eren espaiosos, a diferència dels vaixells antics amb què havia viatjat, on les habitacions amb servei permanent eren la meitat de grans. Hi havia una porta que donava a un balcó, on podia seure a prendre la brisa marina sense haver d'estar en companyia d'altres persones.

Li van venir ganes de sortir al balcó de seguida, però va decidir que era millor desfer l'equipatge. L'endemà a la tarda havia de fer la primera conferència, i volia revisar els apunts. El tema era la història de les gemmes rares, començant per les civilitzacions antigues.

Va sonar el telèfon. El va agafar i va sentir una veu familiar a l'altra banda del fil. Era l'Steven. Estava en llibertat sota fiança abans de la celebració del judici. «Celia, t'ho puc explicar», va començar. Ella va prémer el botó de fi de trucada i va penjar. Només de sentir-li la veu l'envaïa una onada de vergonya. Sóc capaç de detectar el més mínim defecte en una pedra preciosa, va tornar a pensar amargament.

Es va empassar el nus que tenia a la gola i es va eixugar les llàgrimes dels ulls amb impaciència.